

„Právě se vdala. Nečekáš, že bude na vlastní svatbě strážlivá, ne?“ bránila sestru Klára, i když ji samotnou pobíhání mezi budovou penzionu a zpustlým zámkem trávou lesknoucí se rosou taky nijak nelákalo.

Rodina a kamarádi novomanželů Vojáčkových se rozutekli po zahradě smolotelského zámečku jako roj svatojánských broučků svítících si pod nohy poskakujícími světýlky mobilů. Několik mužů se vydalo na průzkum chátrající budovy, zbytek se rozhodl propátrat hlavní sál s tanečním parketem, dvě patra malých pokojíků a nakonec i dvůr, kde parkovaly vyrovnané řady automobilů. Zjistili, že žádné auto neodjelo, ale ani nepřijelo. Úzká silnička před dřevěnými vraty zela prázdnotou spící vesnice.

„Tak to se jim teda povedlo,“ uchechtla se Klára, když se většina hostů vrátila s nepořízenou a nově doplněnou skleničkou na terasu.

„No, převezly nás pěkně. Jen by mě zajímalo, jestli se vydaly pěšky na Makovou, nebo to obě někde zalomily,“ ušklíbl se Milan.

„Zkoušel jsi jim volat?“ zeptala se Klára prakticky. Pochybovala o tom, že by se holky vydaly potmě strmou stezkou na kopec k baroknímu poutnímu místu. Ani jedna náboženským zapálením zrovna neoplývala.

„Jo. Ale neberou to. Zkusím se podívat ještě tamhle,“ máchl paží k malému domku, vedle kterého zůstala stát provizorní kovářská dílna.

Co by mohly dělat v příkrčené stavbě s prohnutou střechou a titěrným okýnkem bez výplně? Smát se, napadlo Kláru. Přihlížet, jak dlouho bude trvat, než si svatebčané

všimnou, že jedna z nejdůležitějších osob dnešního dne tam vůbec není, kochat se, jak se manžel snaží vymámit informace z kamarádů, kteří nemají ani tušení, o co jde, a nakonec s jakým zápalem je všichni hledají? Vlastně proč ne? Na tuhle noční bojovku jen tak nikdo nezapomene.

Klářiny úvahy přerhl křik. Divoký, nervy drásající ryk zvířete lapeného v železných čelistech pasti. Nebo muže, který právě ztratil to nejcennější.

Vše kolem Kláry utichlo, čas zkapalněl do vazkosti čerstvě stočeného medu. S vytřeštěnými očima se k nim trhavými kroky blížil Milan. Ústa měl rozevřená v divokém šklebu, možná něco křičel, ale Klára mu nerozuměla. Nechápala, co ty jednotlivé slabiky, které ze sebe vyrážel, znamenají. Dívala se jen na jeho ruce, které držel s roztaženými prsty před sebou, jako by se jich štítíl. Až o několik vteřin později, když i na jeho dlaně dopadlo dost světla z terasy, pochopila, proč se před ním svatebčané rozestupují jako moře před Mojžíšem. Byly rudé a lesklé. Krev z nich v kapičkách stékala k manžetám svatební košile.

„Je mrtvá,“ konečně dolehlo k jejím uším to, co Milan opakoval.

2.

„Hlavně se netvař, že už jsi spal,“ dloubl do paže svého kolegu poručík Tomáš Vyskočil, zařadil zpátečku a vytočil se z parkovacího místa před bytovkou zpět na silnici.

„Ne, luštil jsem na hajzlu sudoku,“ utrl se na něj místo přátelské odpovědi podporučík Honza Richter.